

[Poul Schlüter.]

kan finde frem til besparelser. Men gør vi det, kan disse besparelser ikke give sig udtryk i en skattelettelse, som får virkning allerede fra 1. januar 1974. Derfor er det, vi opfordrer til, at man ser tingene i sammenhæng. Vi ved i september og oktober meget mere, end vi plejer, om udgiftssituationen i det kommende finansår, og så kan vi med større sikkerhed og mere forsvarlighed drøfte, om vi helt eller delvis kan gennemføre den skatteskala og den udskrivningsprocent, som ligger til grund for det konservative skatteforslag.

Jeg ved godt, at det er usædvanligt — men vi er også i en usædvanlig situation — at tilbyde, at oppositionen skulle medvirke ved forberedelsen af finanslovsforslaget. Jeg ved jo godt, hvordan det plejer at foregå. Det plejer at foregå således, at styrelserne og departementerne og embedsmændene er for enerådende i budgettilrettelæggelsen sommeren og det tidlige efterår igennem og derefter præsenterer regeringen og endelig folketinget for en situation, som er frygtelig vanskelig at ændre. På denne baggrund ville jeg gerne søge hen til en aftale med regeringen om, at vi i fællesskab påtager os det politiske ansvar for i en tidlig fase at pålægge de enkelte styrelser og de enkelte direktorater at holde deres udgifter inden for bestemte budgetrammer, som der er politisk dækning for her i tinget. Jeg vil sige det på den måde, at hvis ikke folketinget beslutter sig for at tage magten, så bliver den i for høj grad hos embedsmændene, og det er det, vi skal væk fra.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg er klar over, at den konservative skitse er nok ikke på alle trin ideel i relation til marginalbeskatningen, og det er et stort problem på alle indkomstniveauer, men jeg mener, det er vigtigt, at den største lempelse af marginals-katten lægges på de forholdsvis lave indkomster, og det er det, vores skitse går ud på.

Hvis jeg til sidst må nævne et eksempel, som yderligere understreger, hvad dette drejer sig om, så kan jeg sige, at en kontorassistent, der i 1972 tjente 29.125 kr. og får en indkomstforøgelse på måske 12 pct. i år, altså en stigning på knap 3.500 kr., må af med så meget på grund af stigende priser og

stigende skatter, at der kun bliver 480 kr. tilbage til hende selv. Hvis vi nu fører dette eksempel over på det samlede samfund, så vil det sige, at vi i kraft af den skatte- og prisstigningspolitik, der føres, pålægger den virksomhed, hun er ansat i, at give hende en lønstigning på ca. 3.500 kr., men hun får kun selv knap 500 kr. af disse penge. Man kan sige, at for hver gang virksomhederne giver, skal vi sige 5 mill. kr. i lønstigninger, så bliver der kun ca. 1/10, altså 500.000 kr., tilbage til lønmodtagerne selv. Det er en tosset politik. Den er skadelig for omkostningsniveau og samfundsøkonomi. Det er den linje, vi må se at komme væk fra. Men jeg erkender, at intet parti kan løse disse problemer alene. Derfor har vi tilbudt at arbejde sommeren igennem med det, så vi kan klare problemet til efteråret.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard: Jeg vil gerne sige et par ord om det forslag, der er kommet fra de konservative her, men skal ikke gøre det langt. Vel, det er jo et godt socialt synspunkt, at vi skal lette mest for de små indtægter. Det skal jeg slet ikke bestride. Der lattes, men procenter og faktiske tal og sådan noget laver alligevel somme tider lidt kispuds med os, når vi siger sådan noget. Efter forslaget falder statsskatten 342 kr. for de mindste indtægter, der er opregnet her, og 4.542 kr. for de største.

Finansministeren (Grünbaum): Hr. Poul Schlüters bemærkninger om folketinget og embedsmændene synes jeg var sat for skarpt op. Vi ved jo alle, at det er nødvendigt, meget nødvendigt endda, at have et embedsmandsapparat, som kan forberede alle de ting, vi har med at gøre, og embedsmændene skal også have en rimelig tid til at gøre deres arbejde, men det er alligevel forkert, når det bliver udlagt på den måde, at så er folketinget helt i lommen på embedsmændene og må rette sig efter, hvad embedsmændene finder på. Vi lever jo under et system, som vi kalder for det parlamentariske. Regeringen er jo ikke sådan helt uden forbindelse med de politiske partier og med folketinget, og det er naturligvis ministrenes ansvar, at det arbejde, der foregår ved forberedelsen bl. a. af finansloven, kommer til